ŞI ADÂNCA MARE ALBASTRĂ

— „And the Deep Blue Sea” 2005 – *de Elizabeth Bear*

Secţiune 1.01

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

Sfârşitul lumii venise şi trecuse. Se dovedise că, pe termen lung, n-avea cine ştie ce importanţă.

Corespondenţa trebuia să ajungă la destinaţie.

Harrie semnă hârtiile din ziua precedentă, verifică datele cu ajutorul calendarului, îşi contemplă o clipă semnătura şi închise stiloul. Cântări în mână butoiaşul metalic şi întâlni ochii decoloraţi ai lui Dispatch.

— Ce-i atât de deosebit la călătoria asta?

El ridică din umeri şi răsuci mapa pe tejghea, verificând fiecare foaie ca să fie sigur că ea le completase aşa cum trebuia. Harrie nu se obosi să se uite. Nu greşea niciodată.

— Trebuie să fie ceva deosebit?

— Tu nu mă plăteşti niciodată dacă nu e ceva ieşit din comun, Patch.

Zâmbi când îl văzu săltând pe tejghea o casetă bine etanşată, de oţel.

— Asta trebuie să ajungă la Sacramento în opt ore, spuse el.

— Ce e înăuntru?

— Articole medicale. Culturi de celule stern fetale. Într-un recipient cu climat controlat. Temperatura nu trebuie să fie prea ridicată sau prea scăzută, există o formulă secretă care spune cât timp pot supravieţui în această cantitate de mediu de cultură, iar clientul plăteşte o sumă foarte frumoasă să le vadă în California la ora optsprezece.

— Acum e aproape zece. Ce-nseamnă temperatură prea ridicată sau prea scăzută? se interesă, cântărind în mână caseta.

Era mai uşoară decât părea; ar fi intrat fără efort în geanta de şa a motocicletei ei.

— Nu mai ridicată decât cea de acum, răspunse Dispatch, tamponându-şi fruntea. Poţi face livrarea?

— Opt ore? De la Phoenix la Sacramento? făcu ea şi se lăsă pe spate să verifice poziţia soarelui. O s-o iau prin Vegas. De la Marele Dezastru încoace drumurile din California nu mai fac nici două parale

când vrei să călătoreşti în viteză.

— N-aş trimite pe nimeni altcineva. Drumul cel mai scurt e prin Reno.

— Din partea asta a barajului şi până la Tonopah nu se găseşte benzină pe nicăieri. Nici cardul meu de curier n-o să-mi fie de folos acolo…

— În Boulder City există un punct de control. Aia de acolo or să-ţi dea combustibil.

— Un punct de control militar?

— Ţi-am spus, clientul plăteşte foarte bine.

Ridică din umerii deja lucind de sudoare. Îi aştepta o zi toridă. Harrie presupuse că în Phoenix temperatura avea să atingă vreo cincizeci de grade.

Măcar ea mergea către nord.

— O s-o fac, spuse, întinzând mâna după recipisa coletului. Ceva de luat din Reno?

— Ştii ce se spune despre Reno?

— Da, atât de aproape de Iad încât poţi vedea scântei.

Vorbea de Sparks[1], cea mai mare suburbie a oraşului.

— Exact. Nimeni nu vrea nimic de acolo. Traversează-l în linie dreaptă. Nu te opri la Vegas, indiferent ce-ai face. Porţiunea suspendată a şoselei s-a surpat, dar asta n-o să te afecteze dacă nu sunt sfărâmături. Rămâi pe 95 până la Fallon; drumul o să fie fără obstacole.

— Am reţinut, zise şi îşi agăţă caseta de umăr, pretinzând că nu-l văzuse pe Patch crispându-se. Te anunţ prin radio când ajung la Sacramento…

— Prin telegraf. Altfel paraziţii dintre locul ăla şi ăsta îţi vor anihila semnalul.

— Am reţinut, confirmă ea, întorcându-se spre uşa proptită ca să stea deschisă.

Motocicleta ei Kawasaki Concours de dinainte de război era înclinată, sprijinindu-se de bordura surpată ca o pisică enormă, nervoasă. Nu era cea mai frumoasă motocicletă din vecini, dar te ducea la destinaţie. Presupunând că n-o abandonai pe nemernica aia cu botul prea greu în parcare.

---

[1] „Scântei” (n. tr.).

— Harrie…

Ea se opri, dar nu se întoarse.

— Cee?

— Dacă te-ntâlneşti pe drum cu Buddha, ucide-l. Aruncă o privire peste umăr, cu şuviţele de păr agăţându-i-se în cureaua casetei izolate şi în epoleţii hainei de piele.

— Şi dacă mă-ntâlnesc cu Dracu'?

Lăsă motocicleta să alunece pe curbele pantei prelungi către barajul Hoover, un scurt respiro după drumul dificil, în linie dreaptă, de la Phoenix, trecându-şi în revistă opţiunile. Avea nevoie de o viteză medie de aproape o sută şaizeci de kilometri la oră ca să ajungă la timp. O călătorie fără probleme: ar fi fost surprinsă să vadă vreun alt vehicul între Boulder City şi Tonopah.

Înainte de a pleca îşi luase un dozimetru de radiaţii în plus, unul bine verificat, pentru orice eventualitate. Amândouă ţăcăneau încet în timp ce traversa barajul şi râul contaminat, liniştind-o cu susur alert, prietenos. Nu se putea opri să se bucure de întinderea albastră din dreapta sau de priveliştea din josul povârnişului din stânga, dar, în general vorbind, barajul se afla într-o stare destul de bună.

Era mai mult decât se putea spune despre Vegas.

Odată ca niciodată – reduse viteza când ajunse la coasta abruptă din nordul Canionului Negru, cu părul deja îmbibat de sudoare – odată ca niciodată, o livrare ca aceea s-ar fi făcut cu avionul. Existau locuri unde încă se mai putea face. Locuri unde existau bani pentru combustibil, bani pentru reparaţiile aerodromurilor.

Unde majoritatea aeronavelor nu erau parcate în şiruri ordonate, păsări contaminate aliniate de-a lungul drumurilor contaminate, destul de infestate ca să auzi dozimetrele ţăcănind când îţi conduci motocicleta pe lângă ele.

Contractul unui curier era cu al dracului de mult mai ieftin. Chiar şi atunci când îl plăteai aşa cum plătea Patch.

Jos, departe, soarele scânteia în apa fluviului Colorado, cu sclipiri albastre şi aurii, ca nişte oglinzi. Acum, în dreapta, un cazinou năruit şi canionul plin de ecourile torsului motocicletei negre, lucioase. Asfaltul fisurat în pânză de păianjen era încă pe jumătate neted – oricum, suficient de neted pentru o motocicletă mare. O motocicletă mare, deplasându-se cu o viteză constantă de nouăzeci de kilometri pe oră, mult prea repede dacă i-ar fi apărut vreun obstacol în cale. În timp

ce se gândea la asta, ceva alunecă în grabă pe alături, o pată cenuşie pierzându-se printre petele roşii şi negre ale pereţilor îndepărtaţi de stâncă din ambele părţi. Oi cornute. Nimeni nu se obosea să le spună să plece înainte de a le îmbolnăvi vântul.

Partea ciudată era că păreau să prospere.

Harrie luă ultima curbă aplecându-se, frânând şi accelerând atât cât era nevoie ca să simtă efectul gravitaţiei, şi mări viteza pe porţiunea dreaptă a drumului către punctul de control din Boulder City. Pe un stâlp de oţel cu vopseaua cojită de pe marginea şoselei scânteie o lumină roşie. Kawasakiul îi scheună şi îi bâzâi între coapse, nemulţumit că i se impuneau limite, apoi se linişti când ea eliberă manşonul de acceleraţie, preocupată de praf.

Casele de pe culmea colinei care găzduia sediul ecranat al paznicilor fuseseră dărâmate, îngăduindu-le să privească nestânjeniţi oraşul care se întindea la poale. Buldozerul care făcuse treaba se prăvălise în apropiere, ruginind sub vopseaua băşicată, prea radioactiv ca să fie îndepărtat. Prea radioactiv chiar şi pentru a fi topit în vederea refolosirii.

Boulder City fusese cândva o aşezare bogată. Harrie vedea clădirile găunoase ale unor firme elegante pe ambele margini ale străzii principale: construcţii de cărămidă şi stuc, roşii şi gri-maroniu, unele cu rame de lemn văruit jupuindu-se în bucle mărunte, docile în faţa căldurii deşertului.

Porţile de dincolo de punctul de verificare erau închise, la fel ca obloanele de plumb ale adăpostului paznicilor. Un afişaj digital de deasupra acoperişului indica radioactivitatea mediului ambiant cu o precizie de două zecimale şi temperatura cu precizie de trei, în grade Fahrenheit. Pe măsură ce cobora către Vegas, atmosfera radia tot mai multă căldură – şi era tot mai radiantă.

În timp ce motocicleta se oprea, Harrie lăsă în jos reazemul lateral şi apăsă pe claxon.

Tânărul care ieşi din baracă era surprinzător de ferchezuit pentru un paznic dintr-un post atât de izolat. Bonetă regulamentară, cizme strălucitoare sub stratul de praf. Coborî treptele de metal roşu încă potrivindu-şi filtrul de respirat şi se îndreptă spre motocicleta ei alergând cu paşi mărunţi. Se întrebă pe cine călcase pe bătături ca să capete o asemenea însărcinare sau dacă nu era vreun romancier care se oferise voluntar.

— Curier, spuse ea, cu vocea reverberându-i prin microfonul căştii.

Îşi atinse cu palma cardul de identitate vizibil prin geamul buzunarului de la pieptul hainei de piele, îşi scoase actele din punga plasată sub rezervor cu mişcări stângace ale mâinii înmănuşate şi le despături în interiorul casetei lor transparente.

— Trebuie să mă alimentaţi cu combustibil pentru drumul către Tonopah.

— Aveţi şi un filtru autonom sau numai pe cel din cască? Bărbatul studie cu atenţie actele, părând eficienţa în persoană.

— Autonom.

— Ridicaţi vizorul, vă rog.

Nu-i putea cere să-şi scoată casca. Era prea mult praf. Se supuse şi paznicul îi compară ochii şi nasul cu fotografia de pe legitimaţie.

— Angharad Crowther. Asta pare să fie în ordine. Sunteţi de la UPS?

— Contractant independent. E un transport medical.

Îi întoarse spatele, făcându-i semn să-l urmeze, şi o conduse la pompe. Aveau învelişuri de plastic, una fiind cu motorină şi alta cu benzină fără plumb.

— E o Connie?

— Puţin modificată, să nu huruie prea tare, zise Harrie şi bătu uşurel în rezervorul de combustibil cu palma mânii înmănuşate. Ar trebui să ştiu ceva anume despre drumul de aici până la Tonopah?

El ridică din umeri.

— Sper că regulile vă sunt cunoscute.

— Nu părăsi şoseaua, spuse ea, în timp ce bărbatul strecura furtunul în gura rezervorului. Nu intra în clădiri. Nu te apropia de niciun vehicul. Nu te opri, nu te uita în urmă şi, mai ales, nu te întoarce; nu e înţelept să treci prin praful stârnit de tine însuţi. Nu atinge niciun obiect strălucitor şi nimic din zonele negre.

— O să telegrafiez la Tonopah s-anunţ că sosiţi, rosti el când pompa de benzină păcăni. Aţi căzut vreodată cu chestia asta?

— Niciodată în ultimii zece ani, răspunse ea, fără a se osteni să-şi încrucişeze degetele.

Îi întinse o chitanţă; ea bâjbâi după stiloul Cross lăcuit, de oţel inoxidabil, scoţându-l din buzunarul cu fermoar şi semnând, aşa cum trebuia. Mănuşile îi transformară semnătura într-o mâzgăleală

indescifrabilă, dar paznicul o compară ostentativ cu cârdul ei de identitate, apoi o bătu pe umăr.

— Fiţi atentă. Dac-o să căderi cumva, veţi rămâne probabil pe cont propriu. Drum bun.

— Mulţumesc pentru încurajare, zise ea, zâmbindu-i larg înainte de a se izola coborându-şi vizorul.

Muzica digitală răsuna în căştile ei când îşi lăsă capul în jos în spatele botului aerodinamic al motocicletei, cu vântul fierbinte înfoindu-i mânecile şi gâdilând-o între mănuşi şi manşete. Kawasakiul se încordă sub ea, gata pentru o cursă frumoasă, dificilă, şi simţi dorinţa de a i-o oferi. Despre zona neagră din Vegas se putea spune un singur lucru: nu era prea circulată. Casele – identice în privinţa acoperişurilor de ţiglă roşie şi a pereţilor de stuc crem – se succedau estompate de o parte şi de alta, flancate de copaci ucişi de deşert imediat ce nu mai fuseseră oameni care să le pompeze apă. Depăşi o sută şaizeci de kilometri pe oră în zonele ferite de vânt ale barierelor sonice, cu acul tahometrului răsucindu-se ca o limbă de ceas şi alunecând în viteza a şasea când Kawasakiul îşi intră în ritm. În parcare, motocicleta aceea mare era tot atât de greu de manevrat ca un porc, dar pe autostradă putea să alunece ca pe sticlă.

Avea o autonomie care depăşea cu mai bine de o sută cincizeci de kilometri distanţa până la Tonopah, dacă Dumnezeu voia să nu i se pună nimic de-a curmezişul, dar nu avea de gând să verifice asta abătându-se din drum prin ceea ce mai rămăsese din Las Vegas. Dozimetrele ticăiau cu o veselie inegală, încă nu exista niciun motiv de îngrijorare şi Harrie intră pe banda centrală a şoselei, unde încetini până la o sută patruzeci când ajunse în porţiunea şerpuită din preajma vechiului centru al oraşului. Clădirile pustiite ale cazinourilor de pe partea stângă şi maidanele şi ghetourile de pe dreapta îi reîntorceau strigătul ascuţit şi armonios al motocicletei; n-o putea conduce mai repede pe un pavaj atât de crăpat şi printre balustradele separatoare atât de apropiate.

Cerul de deasupra capului era de un albastru uniform, de peruzea. Un linţoliu de praf părea pământ de Sienna ars, un strat răsturnat, captiv în inelul de munţi care contura orizontul în toate direcţiile.

Autostrada se lărgi imediat ce părăsi centrul, porţiunea suspendată despre care o avertizase Patch arcuindu-se în sus şi

deasupra, o încâlceală de curbe paralele la răscrucea din inima oraşului cufundat în tăcere. Îşi luă rămas bun de la hotelurile-fantomă când soarele ajungea la zenit, anunţând o culme a arşiţei de încă o oră sau două. Rezistă impulsului de a întinde mâna, pipăindu-şi geanta de şa ca să se asigure că preţioasa ei încărcătură era în siguranţă; n-avea cum să-şi dea seama dacă în timpul călătoriei nu se deteriorase cumva climatul controlat şi, mai ales, nu putea risca să-şi distragă astfel atenţia în timp ce aducea Kawasakiul la o sută şaptezeci la oră stând aplecată, cu casca în şuvoiul de aer de deasupra siluetei aerodinamice.

Dacă îţi făceai griji din cauza văcarilor de pe drumurile din preajma aşezărilor abandonate, trebuia să te îndrepţi direct către oraşul părăsit numit Beatty. În linie dreaptă, cu dozimetrele ticăind, cu muzica rock and roll veche năvălind în căşti şi cu motocicleta torcând şi înfigându-se la drum, nerăbdătoare să sară şi să alerge.

Viaţa avea şi zile mai rele.

Reduse viteza la treapta a patra şi lăsă motorul în ralanti când ajunse la pasajul suspendat, marele pasaj de la intersecţia autostrăzii Phoenix-Reno cu cea care unise LA cu Salt Lake, când se putea vorbi de existenţa unui LA. Patch îi spusese că era surpat, ceea ce ar fi însemnat că nu era sigur pentru trafic şi că autostrada de dedesubt ar fi putut fi presărată cu blocuri de beton de dimensiunile unui camion, iar Harrie nu avea niciun interes să afle care era adevărul într-un moment când n-ar mai fi avut unde să frâneze. Dădu muzica mai încet când scăzu viteza curentului de aer, profitând de ocazie să admire o clipă peisajul.

Şi înjură încet în filtrul de aer, încetinind şi mai tare înainte de a-şi da seama că lăsase manşonul de acceleraţie să-i scape dintre degete.

Ceva – ba nu, cineva – se sprijinea de indicatorul ciuruit, cu vopseaua cojită, care impusese probabil o limită de viteză odinioară, pe vremea când avea cine să se sinchisească de asemenea lucruri.

Dozimetrele ţăcăniră agresiv când lăsă motocicleta să ruleze mai aproape de marginea drumului. N-ar fi trebuit să oprească. Dar a fi acolo, singur, mergând pe jos, echivala cu o sentinţă la moarte. Chiar dacă soarele nu se înălţase pe cer, sudoarea tot se rostogolea sub cască, lipindu-se de pielea hainelor şi de a ei.

Aproape se oprise când îşi dădu seama că îl cunoştea. Îi recunoştea tenul de culoarea ocrului, costumul elegant, cu dungi mărunte şi două rânduri de nasturi, pălăria înaltă de fetru înclinată ca

la carte şi lucirea de piele de Córdoba a pantofilor. Preţ de o unică secundă de nebunie îşi dori să fi avut o armă.

Ceea ce nu însemna şi că arma i-ar fi fost de folos. N-ar fi ajutat-o cu nimic, nici măcar dacă s-ar fi hotărât să primească ea însăşi glonţul.

— Nick[2].

Îşi scoase motocicleta din viteză, coborându-şi picioarele de pe scăriţe în timp ce o oprea.

— Întâlnirea asta din inima Iadului e plină de imaginaţie.

— Am adus nişte hârtii pe care trebuie să le semnezi, Harrie, zise el şi îşi împinse pălăria de fetru pe spate, deasupra obrajilor supţi. Ai ceva de scris?

— Ştii că am, îi răspunse şi desfăcu fermoarul buzunarului, de unde pescui stiloul Cross[3]. Nu împrumut oricui un stilou.

El dădu din cap, sprijinindu-se de balustrada de pe marginea şoselei astfel încât să poată ridica un genunchi pe care să-şi răsfire hârtiile. Acceptă stiloul.

— Ştii că micul nostru pact e gata să ajungă la scadenţă.

— Nick…

— Fără văicăreli. Nu mi-am respectat partea mea de înţelegere? Ai căzut de pe motocicletă de la ultima noastră întâlnire încoace?

— Nu, recunoscu stingherită.

— Ţi-a fost furată? Ai rămas în pană? Ai depăşit vreun termen?

— O să depăşesc unul acum dacă nu te grăbeşti cu stiloul ăla. Întinse mâna într-un gest autoritar, nu extraordinar de convingător, dar cel mai reuşit de care era în stare în asemenea circumstanţe.

— Mmm-hmmm, făcu el, savurând timpul.

Când ideea i se instală cu perversitate în minte, ea înţelese ce voia.

— Dacă datoria a ajuns la scadenţă, ai venit să-ţi iei plata?

— Am venit să-ţi ofer o şansă de renegociere, spuse el, apoi închise stiloul şi i-l întinse. Am o treabă pentru tine; poţi să-ţi mai cumperi câţiva ani, dacă îţi joci bine cărţile.

Îi râse în faţă şi înhăţă stiloul cu un gest scurt.

---

[2] Old Nick" (Bătrânul Nick), nume care îl desemnează în bătaie de joc pe diavol (n. tr.).

[3] "Crucifix" (n.tr.).

— Câţiva ani?

Dar, când el dădu din cap cu un aer sobru, subţiindu-şi buzele apăsate, clipi, regăsindu-şi şi ea sobrietatea.

— Vorbeşti serios?

— Nu ofer niciodată ceea ce nu sunt pregătit să dau, zise el, scărpinându-şi vârful nasului cu unghia degetului mare. Să zicem… Încă trei ani?

— Trei nu înseamnă prea mult.

Vântul îşi schimbă direcţia. Dozimetrele ticăiră.

— Nici zece nu e prea mult, acum, când privesc în urmă.

— Trec repede, nu-i aşa? comentă el, ridicând din umeri. Foarte bine. Şapte…

— Pentru ce?

— Ce vrei să spui?

Transparenta şi atât de bine dozata inocenţă din ochii lui i-ar fi putut stârni din nou râsul.

— Întrebam ce vrei să fac pentru încă şapte ani de protecţie. Motocicleta era grea, dar n-avea de gând să-mpingă în jos reazemul lateral.

— Sunt sigură că e o veste proastă pentru cineva.

— Aşa e întotdeauna, zise el şi îşi înclină borul pălăriei cu un centimetru mai în jos şi arătă cu un gest neglijent spre geanta ei de şa. Vreau să-mi dai pentru o clipă ceea ce duci în geanta aia.

— Pfui, pufni ea şi privi coletul încreţind din buze. E ciudat că vrei aşa ceva. Ce-ai de gând să faci c-o cutie plină cu celule experimentale?

El îşi îndreptă spatele, îndepărtându-se de indicatorul pe care îl ţinea în picioare şi făcu un pas către ea.

— Tu n-ai de ce să-ţi faci griji pentru asta, domnişoară. Dă-mi-l şi ia-ţi cei şapte ani. Altminteri… Înţelegerea expiră săptămâna viitoare, nu-i aşa?

— Marţi.

Ar fi scuipat, dar n-avea de gând să-şi scoată casca.

— Nu mi-e frică de tine, Nick.

— Ţie nu ţie frică de multe lucruri, îi zâmbi, tot numai dulceaţă. Face parte din farmecul tău.

Ea întoarse capul, uitându-se lung către vest, traversând cu privirea deşertul scăldat în soare şi acoperişurile caselor abandonate,

ale vieţilor abandonate. Nevada avusese dintotdeauna stilul ei de a transforma metropolele în oraşe-fantomă.

— Ce se-ntâmplă dacă spun nu?

— Speram că n-ai de gând să-ntrebi asta, iubito.

Îşi întinse mâna, punându-şi-o deasupra mâinii ei drepte, aşezate pe manşonul de acceleraţie. Motocicleta hârâi, un sunet ascuţit, isteric, şi Nick îşi retrase brusc braţul.

— Văd că voi două v-aţi împrietenit.

— Ne înţelegem bine, făcu Harrie, bătând drăgăstos cu palma în rezervorul de benzină. Ce se-ntâmplă dacă refuz?

El ridică din umeri şi-şi încrucişă braţele.

— N-o să-ţi închei cursa.

Nicio ameninţare în glas, nicio întunecare a umbrei aruncate pe faţa lui de borul pălăriei. Niciun pericol sub zâmbet. Numai vorbe detaşate şi ea era liberă să le înţeleagă aşa cum le înţelese.

Îşi dori să fi avut o bucată de gumă de mestecat pe care s-o trosnească între dinţi. S-ar fi potrivit cu starea ei de spirit. Îşi încrucişă braţele, legănând Kawasakiul între coapse. Îi plăcea să se târguiască.

— Nu aşa ne-a fost vorba. Înţelegerea spune fără răsturnări ale motocicletei, fără accidente, fără pene de cauciuc, şi fiecare cursă încheiată la timp. Am promis că duc celulele astea la Sacramento în opt ore. Îmi iroseşti timpul în care am parte de lumina zilei; de ele ar putea depinde viaţa cuiva.

— Depinde viaţa cuiva, răspunse Nick, lăsându-şi gura să se strâmbe într-o parte. Depind multe vieţi, dacă tot a venit vorba.

— Strică înţelegerea, Nick – zădărniceşte-mi călătoria – şi ai încălcat contractul.

— N-ai cu ce să negociezi.

Ea izbucni imediat în râs. Kawasakiul îi toarse încurajator între coapse.

— Există întotdeauna timp s-o pornesc pe calea cea bună…

— Nu şi dacă mori înainte de a ajunge la Sacramento. Ai o ultimă şansă să te răzgândeşti, Angharad, prinţesa mea. Încă mai putem să ne strângem mâinile şi să ne despărţim prieteni. Sau îţi poţi încheia ultima cursă în condiţiile mele, şi n-o să fie plăcut pentru tine – Kawasakiul mârâi uşurel, acoperind clipocitul păcurii –, nici pentru motocicleta ta.

— Cară-te, făcu Harrie, săltându-şi picioarele pe scăriţe în timp

ce răsucea manşonul de accelerație şi țâşnind drept spre el, doar pentru simpla plăcere stupidă de a-l vedea ferindu-se din calea ei ca într-un dans.

Nevada începuse de multă vreme să moară încetul cu încetul: ape subterane otrăvite cu perclorat, moştenire lăsată de uzinele producătoare de titan din al Doilea Război Mondial; frecvența cancerului mărită considerabil de expunerea la precipitațiile radioactive cauzate de experiențele nucleare de suprafață; seceta zdrobitoare şi schimbările climatice; numărul ridicat al cazurilor de leucemie printre copiii din zonele rurale. Explozia din 1988 a uzinei PEPCON o fi fost percepută de minți cu o imaginație bogată drept un foc de avertizare tras de Dumnezeu, dar adevăratul rău se petrecuse abia peste câteva decenii, când un tren care transporta deşeuri de înaltă radioactivitate către depozitul din muntele Yucca se ciocnise de o cisternă cu combustibil blocată de-a curmezişul căii ferate.

Incendiul declanşat şi contaminarea radioactivă a Văii Las Vegas se dovediseră a fi o mană cerească mascată. Când Războiul ajunsese la baza Nellis a Air Force şi la muntele nuclear, Las Vegas era deja un oraş-fantomă în aceeaşi măsură ca Rhyolite sau Goldfield – cu excepția faptului că nu fusese abandonat din cauza unui colaps bancar sau a epuizării zăcămintelor aurifere, ci fiindcă praful suflat de vânt de-a lungul străzilor era suficient de radioactiv ca să ucidă o vrabie în zbor sau cel puțin aşa se spunea.

Harrie nu ştia dacă povestea despre vrăbii era adevărată.

— Aşa, bombăni în cască, aplecată asupra rezervorului motocicletei în timp ce aceasta vâjâia alergând către nord prin nord-vest şi lăsând în urmă un Las Vegas sinistru. Ce crezi c-o să abată asupra noastră, fetițo?

Motocicleta cârâi, înaintând cu încăpățânare. Centrul oraşului cedă locul unor suburbii dezolante şi autostrada coborî la nivelul solului, întinzându-se dreaptă, o fâşie îngustă, neagră, reflectând căldura verii în miraje argintii.

Deşertul se desfăşură în ambele părți, suprafața cenuşie de tufe pitice şi de rocă dură îngustându-se apoi pe măsură ce pătrundea într-o trecătoare largă dintre două şiruri de munți prăfuiți. Dozimetrele țăcăneau uniform, contorizând pe marginea drumului mai multe radiații decât în momentul când trecuse vâjâind, cu o viteză de aproape două sute de kilometri pe oră, pe lângă fostul poligon nuclear

de la Mercury. Încetini când în raza vizuală îi apăru o mică aşezare dezolantă – câteva rulote desprinse de maşini, o altă bază militară şi o închisoare dată uitării. Nu existau pietoni pentru care să-şi facă griji, dar imensul pod de bare metalice nu era ceva peste care să treci în viteză.

În capătul opus, pe o distanţă de optzeci de kilometri, nu exista nimic care să-i încetinească înaintarea. Porni muzica, îşi lăsă capul în jos, în spatele botului aerodinamic, şi atinse viteza maximă pe drumul spre Beatty, către orizontul îndepărtat.

Călătorind într-acolo se simţi din nou dezolată. Civilizaţia din Nevada se îngrămădise în jurul oazelor şi al izvoarelor ascunse la poalele munţilor şi în zonele joase din văi. Ţinutul fusese minier, cu munţii sfredeliţi de dinamită şi de excavatoare cu dinţi ascuţiţi. În defileul lung din dreapta autostrăzii se vedeau copaci, ca nişte ghemotoace verzi; acolo curgea apă poluată de depozitul radioactiv năruit şi dozimetrele ţăcăniră când drumul se curbă, apropiindu-se de ea. Dacă ar fi coborât malul şi ar fi intrat în pârâu, împroşcând apa dintre rădăcinile sălciilor sau ale plopilor, ar fi ieşit afară strălucind şi ar fi fost moartă până la căderea nopţii.

Viră şi pătrunse în oraşul-fantomă Beatty.

Problema, medită Harrie, apărea fiindcă toate orăşelele din Nevada se dezvoltaseră în locuri similare: la câte o răscruce, iar ea se aştepta, într-o mare măsură, să dea peste Nick şi acolo. Motocicleta cârâi când străbătură străzile năpădite de ştir alb, dar trecură pe sub ochii orbi ai singurului semafor din oraş fără să mai vadă vreo altă creatură. În ciuda soarelui care părea să îi apese hainele de piele, simţi picioarele de păianjen ale unui fior alergându-i pe şira spinării. Bineînţeles că ar fi preferat să ştie unde naiba era el.

— Poate-a luat-o într-o direcţie greşită la Rhyolite. Motocicleta mârâi, nerăbdătoare să-şi facă din nou mendrele pe drumul deschis, dar ea o strecură printre maşini deformate, ocolind cu o deosebită grijă sfărâmăturile purtate de vânt.

— Nu ne mai caută nimeni, Connie, murmură, alintând rezervorul pârjolit de soare cu mâna stângă înmănuşată.

Trecură pe lângă o staţie de benzină abandonată, cu pompele aplecate inutil, lipsite de curent; dozimetrele ciripiră şi susurară.

— Nu vreau să stârnesc praful ăsta dacă se poate şi altfel.

Clădirile dărăpănate, cu un etaj sau două, lăsară loc deşertului şi

autostrăzii. Harrie se opri, îşi coborî picioarele pe asfaltul moale şi cleios, topit de soare, şi se asigură că paiul burdufului ei cu apă era bine fixat în suport. Orizontul pâlpâia în arşiţa zilei, cu lanţurile de munţi de o parte şi de alta a drumului şi cu straturile cenuşii de rocă prelungindu-se către infinit. Oftă şi sorbi prelung din apa stătută.

— Pornim din nou, spuse, punându-şi mâinile abile pe ambreiaj şi pe acceleraţie în timp ce îşi ridica picioarele pe scăriţe. Nu mai e prea mult până la Tonopah şi acolo ne putem hrăni amândouă.

Nick îi lăsase timp să se gândească, iar ea îşi alungă grijile ascultând Dead Kennedys, Boiled în Lead şi Acid Trip. Călătoria de la Beatty la Tonopah fu rapidă şi lipsită de evenimente, şoseaua plană derulându-i-se sub roţi ca o ruletă întinsă, cu munţii stratificaţi din ambele părţi părând să se târască la trecerea ei. Abandonatul Goldfield, cu străzile lui pustii şi aride bătute de vânt, reprezentase unica variaţiune de pe întregul drum. Fusese un oraş cu douăzeci de mii de locuitori, părăsit înainte ca Las Vegas să cadă pradă bolilor provocate de radiaţii şi cu încă şi mai multă vreme înainte de fisurarea depozitului cu focoase nucleare. Mersese aproape tot timpul cu două sute de kilometri pe oră, şoseaua aparţinându-i în întregime, fără ca dreptul de proprietate să-i fie contestat nici măcar de sclipirea unei raze de soare reflectate de un parbriz îndepărtat. Liniştea şi drumul pustiu îi dădeau mai multe motive de îngrijorare şi ea îşi făcu griji, ciugulindu-şi problemele cum ciuguleşte un vultur dintr-un cadavru.

Stiloul îi atârna greu în buzunarul de la piept când Tonopah licări în zare. Arşiţa îi inundase capul în sudoare şi casca îi lipăia deasupra părului îmbibat. Bău din nou apă, încercând s-o raţionalizeze; temperatura urca spre cincizeci de grade şi n-avea cum să reziste prea mult fără hidratare. Kawasakiul tuşi uşor pe când cobora o pantă prelungă şi lină, dar indicatorul de benzină îi arăta că mai are aproape un sfert de rezervor – şi, dacă îl golea, mai era şi rezerva. Instrumentele nu aveau totuşi întotdeauna dreptate, iar norocul nu era tocmai de partea ei.

Opri muzica împingând cu limba butonul de control din interiorul căştii. Îşi lăsă mâna stângă să cadă de pe ghidon şi bătu în rezervor. Primi ca răspuns un sunet găunos, dar înăuntru era destul lichid ca să-l audă lovindu-se de suprafaţa în mişcare. Orăşelul din faţa ei era o privelişte bine venită; acolo trebuia să fie apă proaspătă şi benzină şi acolo avea să-şi cureţe cu furtunul cea mai mare parte a

prafului şi să urineze. Fir-ar să fie, ai fi zis că, după toată sudoarea care îi mura hainele şi pielea, a doua acţiune n-ar mai fi trebuit să fie necesară, dar se dovedea că diavolul intrase în amănunte.

Harrie nu visase niciodată să fie băiat. Dar uneori îşi dorea să fi avut deprinderea de a urina de-a-n picioarelea.

Se afla numai la vreo jumătate de kilometru distanţă când simţi că la Tonopah ceva nu era în ordine. Nu era ca de obicei; când se apropie, dozimetrele emiteau numai zgomotul de fond, dar o duhoare aspră, ca de cărbune ars, îi răzuia fundul gâtului chiar şi prin filtrele de praf, iar orăşelul bizar nu era cel pe care şi-l amintea. Dealuri verzi, unduitoare, înconjurându-l din toate părţile, o mulţime de copaci neguroşi, fără frunze, şi nu praf, ci un fum ceţos care plutea în aerul neclintit. O pâlpâire a căldurii aluneca deasupra drumului plin de crăpături, iar clădirile înghesuite de pe margine nu erau construcţiile uzate de clima deşertică din Tonopah, ci nişte case cu vopseaua albă jupuită şi cu pereţii acoperiţi cu şindrilă, un oficiu poştal, o biserică albă cu clopotniţa dărâmată şi cu o jumătate de faţadă năruită într-o surpătură fumegândă din pământ.

Kawasakiul hârâi, cutremurându-se când Harrie încetini, scoţându-l din viteză. Se înălţă apoi în şa, lăsându-l să ruleze în continuare.

— În ce iad am nimerit?

Vocea îi reverberă. Tresări; uitase că nu-şi închisese microfonul.

— Întocmai, spuse, în stânga ei, o voce familiară. Bine ai venit în Centralia.

Nick purta o cască fără vizieră şi stătea în şaua unei Honda Goldwing care ar fi avut culoarea sângelui închegat, dacă ar fi fost împestriţat cu praf de aur. Honda şuieră la Kawasaki şi Connie îi răspunse mârâind, agitându-se cu o nerăbdare provocatoare. Harrie îşi înfrână motocicleta cu mâini blânde, dându-i ceva mai multă benzină ca s-o redreseze.

— Centralia?

Locul îi era necunoscut, deşi îi plăcea să creadă că auzise de majoritatea oraşelor.

— Pennsylvania, răspunse Nick şi-şi săltă mâna acoperită de o mănuşă neagră de pe ambreiaj şi arătă în jur cu un gest vag. Sau Jharia, în India. Sau poate provincia chineză Xinjiang. Cu focuri în subteran, antracit care arde în minele evacuate. Oraşe întregi părăsite, sulf şi

pucioasă infiltrându-se prin supape, sol suficient de fierbinte ca să transforme instantaneu ploaia în aburi. Cauciucurile ţi se vor topi. O să-ţi laşi motocicleta într-o crevasă. Ca să nu mai vorbesc de gazele de seră. Lucruri drăguţe.

Zâmbi arătându-şi dinţii ascuţiţi, toate cele patru şiruri.

— Te întreb pentru a doua oară, Angharad, prinţesa mea.

— Îţi spun pentru a doua oară nu.

Harrie îşi aţinti ochii asupra drumului. Acum vedea asfaltul curbându-se, vedea şi strălucirea estompată din fundul surpăturii de sub biserică.

— Te-ai învăţat într-adevăr ca oamenii să ţi se supună, nu-i aşa, Nick?

— De obicei, nu se-mpotrivesc cine ştie ce.

Răsuci manşonul de acceleraţie în timp ce cupla ambreiajul, reuşind să obţină de la Honda o tuse schelălăită, provocatoare.

Îi surprinse cu coada ochiului ridicarea din umeri, dar continuă să privească înverşunată înainte. Oare se cutremura pământul sau nu era decât licărirea ceţoasă a aerului încins? Kawasakiul hârâi. Bătu uşor în manşonul de ambreiaj, încercând să se liniştească.

Geamătul uruitor care îi răspunse nu era al motocicletei sale. Îşi lipi mai tare genunchii de şa în timp ce pământul i se înclina şi i se fărâmiţa sub cauciucuri, cu mâinile pe ambreiaj şi pe acceleraţie ca s-o avânte pe Connie la drum. Cauciucul din spate spulberă asfaltul spart. Drumul crăpă şi se surpă, dispărând în urma ei. Păstră motocicleta în picioare doar prin forţa muşchilor şi îşi făcu curaj să se uite în oglinzi; dintr-o gaură larg căscată în caldarâm se ridicau fuioare leneşe de abur. Nick mergea alături de ea, imperturbabil.

— Eşti sigură, prinţeso?

— Ce spuneai despre Iad?

Se lăsă pe călcâie şi îi rânji peste umăr, ştiind că, prin cască, el nu putea vedea nimic mai mult decât ochii ei încreţindu-se. Era suficient ca să atragă o privire aspră, iritată.

El se sprijini pe pulpe, cu tălpile înclinându-i-se în sus pe scăriţe, şi îşi azvârli amândouă mâinile în aer, eliberând ambreiajul şi acceleraţia şi lăsându-şi Honda să se deplaseze fără efort alături de ea.

— Spuneam că eşti bine-venită înăuntru.

Kawasakiul mârâi şi scânci, rând pe rând, masiv şi agil între coapsele ei în timp ce îi dădea atât de multă benzină pe cât îndrăznea.

Contase pe o oprire pentru realimentare aici, dar partea compactă dinspre sud-vest a Tonopahului fusese înlocuită cu o întindere plină de clădiri dărâmate, cele mai multe evident demolate de buldozere sau dispărute în gropi lucitoare, aidoma unor ochi de lupi reflectând lumina, iar o staţie de benzină nu se mai număra printre opţiunile rămase. Măcar străzile erau largi, dar pustii, fără să şerpuiască, dar curbându-se uşor prin văi puţin adânci şi peste coline mărunte. Largi, dar nu intacte; asfaltul se ondula de parcă ar fi fost săltat de trecerea unor cârtiţe uriaşe, iar o serie dintre ridicături şi dintre adâncituri ascundeau fisuri şi surpături. Cauciucurile i se pârleau; ea tuşi în filtre şi microfonul amplifică sunetul, transformându-l într-un lătrat de hienă. Stiloul Cross din buzunar îi apăsa sânul de deasupra inimii. Îşi găsea alinare în asta, stând aplecată în spatele botului motocicletei ca să se ferească de vântul urât mirositor şi de ghearele scheletelor de copaci dezgoliţi. La urma urmelor, semnase. Iar Nick fie avea grijă ca ea şi motocicleta să scape nevătămate, fie îi clădea înapoi ce plătise.

De parcă Nick ar fi respectat contractele.

De parcă n-ar fi putut s-o ucidă pur şi simplu, căpătând astfel ceea ce îşi dorea. Numai că, făcând asta, n-ar mai fi putut s-o păstreze pe ea.

— Fir-ar să fie, murmură, pentru a auzi ecourile, şi se aplecă deasupra rezervorului.

Vântul o trăgea de haine. Motocicleta grea făcu un salt, trecând peste ultima ridicătură. Nevoia de a urina era incredibil de puternică şi vibraţiile motorului înrăutăţeau lucrurile, dar râse zgomotos când lăsă oraşul în urmă.

Ieşise mai uşor decât sperase, cu toate că, la poalele dealului, indicatorul de benzină arătă că i se golise deja rezervorul. Trecu pe cel suplimentar şi înjură. Copaci morţi şi cioturi fumegânde jur-împrejur şi întinderea nisipoasă, plată şi pustie, prelungindu-se către munţii colţuroşi din est şi din vest. Înapoi în Nevada, dacă o părăsise vreodată, acum mergând spre vest, drept către strălucirea orbitoare a soarelui după-amiezii. Ecranul de protecţie polarizat îi era cumva de folos, poate nu îndeajuns, dar drumul era din nou neted, înainte şi înapoi, şi zărea Tonopahul în oglinda retrovizoare, prăfuit şi abandonat, inaccesibil ca un miraj, un oraş dintr-un fund de fântână.

Poate Nick nu era în stare să-i iasă în cale decât în oraşe. Poate avea nevoie de o oarecare amprentă a mâinii omeneşti asupra

sălbăticiei pentru a o distorsiona spre a-şi atinge propriile scopuri, sau poate asta îl amuza. Poate, la urma urmelor, se întâmpla numai la răscruci. Cu toate acestea, nu credea că ar fi reuşit să se întoarcă la Tonopah dacă ar fi făcut o încercare, aşa că pretinse că nu vedea oraşul şi îşi continuă drumul spre vest, către Hawthorne, rugându-se să-i ajungă benzina, dar neaşteptându-se ca rugăciunile ei să primească vreun răspuns din partea cuiva căruia ar fi dorit în mod deosebit să-i vorbească.

Autostrada 95 cotea din nou spre nord-vest la punctul de joncţiune din Coaldale; acolo nu mai exista niciun oraş de multă vreme, fusese abandonat cu mult înainte de Război şi chiar cu mult înainte de dezastrul din Vegas. Nu mai exista nici Mina, a cărei periferie era marcată de un panou publicitar jupuit, reclama unei crescătorii abandonate de raci de râu, Homarul de Deşert.

Burduful se golise. Supse disperată din pai pentru ultima oară şi scuipă, lăsând saliva să i se prelingă pe maxilar, umedă şi lipicioasă. Se aplecă şi lăsă în urmă o panglică lungă de şosea plină de fum, virând întotdeauna uşor, cu grija cauciucurilor ei pârjolite şi lovite. Cel puţin ziua se răcorea pe măsură ce o invada înserarea şi pe măsură ce înainta spre nord, câştigând altitudine. Era posibil ca temperatura să fi scăzut chiar până la vreo treizeci şi cinci de grade, deşi, în costumul ei de piele, era greu să-şi dea seama. În stânga, munţii Sarcofag se înălţau între ea şi California.

Numele n-o mai amuza în aceeaşi măsură ca de obicei.

Apoi începură să urce. Harrie suspină adânc, a uşurare, şi bătu uşor cu palma în rezervorul însetatului şi bodogănitorului Kawasaki, când în faţa ochilor îi apăru albastrul bolborositor al lacului Walker, cu micul orăşel Hawthorne ghemuit ca un crab pe ţărm, în apropiere. Nici acolo nu se vedea vreo mişcare şi îşi muşcă buza în spatele filtrului. Praful îi pătrunsese cumva în cască, zgâriind-o ori de câte ori clipea; în spatele vizorului, obrajii îi erau brăzdaţi de dârele lacrimilor. Spera că praful nu era din soiul care ar fi putut s-o contamineze, iar dozimetrele se stabilizaseră la un piuit slab, de pui de găină, aşa că ar fi putut fi OK.

Motocicleta scânci, cerându-şi iertare, şi muri la intrarea în oraş.

— Hristoase, spuse Harrie şi se înfioră la auzul ecoului propriei sale voci amplificate.

Întinse degetul mare, vrând să deconecteze microfonul, apoi, gândindu-se mai bine, îl lăsă. Fără comentariile Kawasakiului era prea

al naibii de liniște. Porni muzica folosindu-se de vârful limbii și trecu de la o melodie la alta până când alese una cu Gray Line Out.

Se sprijini pe talpa dreaptă și lăsă în jos reazemul din stânga cu un șut, apoi se săltă pe scărițe și își trecu piciorul peste șa. Era îndurerată din cauza vibrațiilor, iar mâinile îi înțepeniseră, încovoiate ca niște gheare, așa cum strânseseră ghidonul. Mușchii încordați ai feselor și ai coapselor păreau să amintească de o bătaie primită cu două zile în urmă, dar se sprijini de motocicletă, cu cizma alunecându-i pe pietriș când o săltă, punând-o în mișcare. Țopăi într-un picior ca să salte reazemul cu celălalt, crispându-se de durere.

La urma urmelor, problema nu era statul în șa, ci statul în picioare.

Merse pe lângă Kawasaki pe autostrada pustie, printre clădirile abandonate, pe pavajul suficient de fierbinte ca să-i ardă tălpile prin cizmele de piele dacă rămânea prea mult timp locului.

— Bravo, fetițo, îi spuse, alintând mânerul frânei de mână. Motocicleta se sprijinea de ea, lăsându-se greu, o povară când mergeai pe jos, ca un prieten beat condus către casă.

— Trebuie să fie pe undeva o stație de benzină. Bineînțeles că nu avea să existe curent electric pentru pompe și, probabil, nicio sursă sigură de apă, dar urma să rezolve asta după ce ajungea acolo. Soarele licărea, reflectat în undele lacului; era într-o stare foarte bună, își spuse sieși, pentru că nu ajunsese atât de deshidratată încât să i se umezească gura când se gândea la toată acea apă proaspătă și rece.

Cu excepția faptului că nu știa ce fel de otravă se găsea în lac. Pe mal se afla o veche bază navală, iar lacul însuși fusese folosit drept un soi de bazin de jucărie pentru submarine. În apele lui ar fi putut pluti orice. Dar nu se putea spune, admise ea, că nu era o adevărată ironie să îl privești de departe într-un asemenea moment.

Observă o stație de benzină Texaco, cu sigla roșie cu alb decolorată până la roz cu ivoriu, denaturată de soarele neobosit al pustiului. Nu-și amintea în care deșert se găsea acum, dacă era în Mojave sau în Black Rock sau altundeva. Se înșirau unul după altul. Tresări la auzul propriului ei chicotit firav, isteric. Pompele erau deconectate, așa cum bănuise, dar sprijini oricum motocicleta pe reazemul lateral, înhăță caseta cu climat controlat, scoțând-o din geanta de șa, și plecă în căutarea unui loc unde să urineze.

Simți pielea fierbinte la contactul cu degetele când își scoase

mănuşile şi îşi lăsă în jos pantalonii.

— Fir-ar să fie, o tâmpenie… Cum mă întorc în sânul civilizaţie, îmi şi cumpăr un costum de piele alb şi o cască de aceeaşi culoare, fir-ar să fie.

Aruncă o privire spre Kawasaki în timp ce-şi aranja hainele, aşteptând un şuier de aprobare, dar motocicleta neagră tăcea. Clipi din ochii care o usturau şi se răsuci pe călcâie.

În spatele uneia dintre construcţiile cu faţadă de tablă îngrămădite în staţia Texaco era un furtun de grădină, încolăcit pe suportul lui, cu partea de deasupra vopsită în galben şi verde, ca pântecul unui şarpe mort. Îl smulse de pe suport cu o singură mână. Cauciucul era sfărâmicios, atacat de putregaiul de lemn; îl rupse de două ori încercând să descolăcească o porţiune, dar reuşi să obţină o bucată intactă, de vreo doi metri. Săltă cu greu capacul cisternei subterane, folosindu-se de un levier, şi îşi scoase casca şi filtrul ca să poată trage aerul pe nas, verificând mai întâi indicaţiile ambelor dozimetre.

La urma urmelor, fusese una dintre zilele acelea.

Combustibilul mirosea totuşi mai mult sau mai puţin a benzină, având chiar şi gustul ei când îi umplu gura după ce îl supsese, trăgându-l în susul sifonului ei improvizat. Poate nu cea mai bună benzină, dar cerşetorii n-au de ales. Sifonul nu funcţiona acceptabil, pentru că nu-i putea coborî capătul de deasupra mai jos decât cel de pe fund, dar putea suge lichidul înăuntru, transferându-l, furtun cu furtun, în rezervorul gol al motocicletei, cu preţioasa casetă sprijinindu-i-se de cizmă în tot acest timp.

În cele din urmă, când se uită înăuntru, bătând uşor cu degetul în partea laterală, zări licărirea întunecată a fluidului sclipind prin gaura de umplere.

Închise rezervorul, apoi scuipă şi iar scuipă, dorind să fi avut apă ca să scape de urmele benzinei. Lacul scânteie, bătându-şi joc de ea, aşa că îi întoarse hotărâtă spatele şi luă caseta.

O simţi uşoară în palmă. Rămase nemişcată, cu o mână pe clapa genţii de şa, cântărind acel obiect de un argintiu strălucitor şi coborându-şi privirea pe lângă el, către cizme. Îşi supse buza de jos, simţi gustul de benzină, îşi întoarse capul în altă parte şi scuipă din nou.

— Încă vreo câţiva ani de libertate, Connie, spuse ea, mângâind

metalul cu mâna ascunsă în mănuşa neagră. Tu şi cu mine. Aş putea să beau apă. N-ar avea importanţă că te-am alimentat cu benzină proastă. Nimic n-ar putea să meargă rău…

Kawasakiul tăcea. Cheile sale zăngăneau în buzunarul de pe şoldul ei. Atinse uşor acceleraţia, îşi retrase mâna, aşeză caseta închisă pe şa.

— Ce spui, fetiţo?

Nimic, firește. Era calmă, somnoroasă, un demon visător. Nu o pornise.

Mişcându-şi simultan degetele mari ale mâinilor, îndepărtă dintr-o singură lovitură zăvoarele şi deschise caseta.

Înăuntru era răcoare, destul de multă pentru ca faţa ei să simtă diferenţa când se aplecă deasupra. Ţinu capacul deschis pe jumătate, încercând să-şi aşeze trupul în calea aerului rece, să nu se prelingă în afară. Îşi înclină capul, uitându-se înăuntru: spumă albastră spiralându-se printre elementele de răcire.

Modelată astfel încât să împiedice conţinutul să zornăie. Hârtii într-un dosar de plastic şi ceva sigilat pe lamele de cultură, o gelatină limpede presărată cu buline zdrenţuite.

De dosarul de plastic era prins un bilet lipicios. Întinse mâna în caseta răcoroasă şi îl desprinse cu o atingere uşoară, aducându-l la lumină. Scrisul lui Patch. Strânse din ochi.

„Sacramento e următorul pe listă, dacă astea nu ajung acolo, scria, cu trăsături negre, îngroşate. Ca şi lui Faust, ni se iveşte tuturor a o ocazie favorabilă pentru a ne răzgândi”.

Dacă te-ntâlneşti pe drum cu Buddha…

— M-am gândit întotdeauna că nemernicul ăsta e ceva mai rău decât se vede cu ochiul liber, spuse ea, închizând caseta, şi îşi îndesă biletul în buzunar, alături de stilou.

Îşi puse din nou casca, cu un gest apăsat, îşi verifică de două ori filtrul care, după Tonopah, ar fi putut să-şi piardă etanşeitatea la margini, îşi aruncă piciorul pe deasupra şeii motocicletei şi închise clapeta carburatorului.

Kawasakiul icni în sec când decuplă ambreiajul şi apăsă butonul de pornire, cutremurându-i-se între pulpe ca un ponei astmatic. Acceleră uşor, apoi o lăsă mai moale, aşa cum faci cu o iubită virgină. Insistând şi implorând în şoaptă. Vaporii de benzină din gură îi umpleau ochii de lacrimi sub cască; lacrimile, sau altceva, spălară firele

de praf. Un cilindru sughiţă. Un al doilea tuşi.

Eliberă ambreiajul când motocicleta tuşi şi toarse, vibrând, gata de drum.

Ambele dozimetre protestau vehement în timp ce străbătea câmpia plană, deschisă, îndreptându-se spre Fallon, o adevărată oază letală. Se părea că Nick nu se mulţumise cu o creştere a cazurilor de leucemie şi cu impurificarea pânzei freatice cu perclorat şi arsenic; copacii pe care îi văzuse în drumul ei pe lângă surprinzătorul verde al aşezării rurale nu erau plopi americani de deşert, ci copaci uriaşi din pădurile europene, iar în spatele lor licărea ceva cenuşiu, masiv, sclipind în frumoasa şi înfiorătoarea culoare albastră a radiaţiei Cherenkov[4]. Indicatoarele pe lângă care trecea erau scrise într-un alfabet necunoscut, dar ştia numele acelui loc.

Când străbătu Cernobîlul burniţa uşor.

Ploaia se înteţi când viră spre vest, intrând pe 50 şi îndreptându-se către Reno şi Sparks şi către fisura de sub marginea norilor, care străluceau într-o nuanţă toxică, bolnăvicioasă, în seara care se apropia. Cauciucurile alunecau pe asfaltul neted şi unsuros.

Acolo unde ar fi trebuit să se afle oraşele, se profilau pe fundalul cerului din ce în ce mai gălbui al serii mormane cocârjate de gunoi, iar oameni aproape dezbrăcaţi, sfrijiţi de foame, îşi croiau drum prin mizeria prăvălită, strigând numele celor dragi, îngropaţi sub avalanşă. Apa i se revărsa în josul căştii, îi îmbiba şaua, îi lipea de corp hainele de piele. Îşi dorea să fi-ndrăznit s-o bea. Ploaia nu o răcorea. Nu făcea altceva decât s-o ude.

Nu-şi întoarse capul să privească victimele alunecării de gunoaie. Se afla la o oră distanţă de Sacramento, iar între ea şi Manila se aşternuseră deja cincizeci de ani.

Trecătoarea Donner era verde şi plăcută, apusul păta cerul cu roşul cărnii crude. Avea timp din belşug. Nu mai trebuia decât să coboare dealul.

Nick nu intenţiona s-o lase să scape fără luptă.

Marele Dezastru modificase şi cursul fluviului Sacramento, iar Harrie făcu cale întoarsă de pe mal fiindcă podul se năruise şi apa era

---

[4] Radiaţia electromagnetică Cerenkov este specifică reactoarelor nucleare (n. tr.).

în flăcări. Se îndepărtă cu o sută de metri, cu două, până când dogoarea fluviului cuprins de foc se domoli în spatele ei.

— Ce-i asta? îl întrebă pe bărbatul zvelt, în costum cu dungi subţiri, care o aştepta pe marginea drumului.

— Incendiul de pe râul Cuyahoga[5]. Din 1969. Nu exagera cu binecuvântările. Putea fi Bhopal[6].

— Binecuvântări?

Îl scuti de un zâmbet sardonic, invizibil în spatele căştii. El îşi înclină borul pălăriei cu un deget acoperit de mănuşa gri.

— Cred că tu ai putea spune asta. De fapt, ce e?

— Phlegethon[7].

Îşi săltă vizorul şi se uită peste umăr, către apa care ardea. Chiar şi de la distanţa aceea, dogorea destul de tare pentru ca din spatele hainei ei de piele îmbibate de ploaie să iasă aburi. Îşi apăsă cu dosul palmei buzunarul de la piept. Hârtia pe care îşi scrisese Patch mesajul se încreţi; stiloul Cross o împunse în sfârc.

Se uită la Nick şi el la ea.

— Deci asta e.

— Asta-i tot ce-a scris ea. E prea departe de sărit.

— Văd.

— Dă-mi caseta şi te las să pleci acasă. O să-ţi dau Kawasakiul şi o să-ţi redau libertatea. O să fim chit.

Îl privi simţindu-şi încordarea piciorului drept, al cărui vârf se sprijinea pe pământ. Motocicleta ei mare toarse, legănându-i-se uşor între coapse, mlădioasă ca o pisică, gata să se întoarcă şi să scuipe pietrişul de sub cauciucurile huruitoare.

— Prea departe de sărit.

— Asta am spus.

Prea departe de sărit. Poate. Iar dacă îi dădea caseta, Sacramentoul ar fi condamnat, aşa cum fuseseră Bhopalul, Cernobîlul, Las Vegasul… Poate s-ar fi osândit pe sine însăşi, chiar dacă Nick ar fi dezlegat-o de legământ. Şi, chiar de n-ar fi fost aşa, nu era sigură că ea

---

[5] Râu din statul Ohio, SUA, atât de poluat cu deşeuri chimice, încât în anul 1969 a luat foc şi a ars timp de câteva ore (n. tr.).

[6] Oraş din India, unde, în 1984, o scurgere de gaz otrăvitor de la o fabrică de pesticide a afectat peste jumătate de milion de persoane (n. tr.).

[7] În mitologia greacă, râu de foc care curge prin Infern (n. tr.).

şi Kawasakiul ar fi trăit împăcându-se cu o asemenea soluţie.

Dacă voia s-o păstreze, o lăsa să încerce să salveze Sacramentoul sărind. Dacă voia s-o piardă, atunci era posibil să moară în urma saltului şi oraşul să piară odată cu ea, dar ar fi murit în libertate.

Oricum ar fi fost, Nick pierdea. Pentru ea era suficient.

— Scapă cine poate şi dracu' ia ce rămâne, murmură, punând încă o dată mâna pe acceleraţie.

[*Originally published in „SCIFICTION", May 2005*]

Secţiune 1.02 NOTĂ BIBILIOGRAFICĂ

Elizabeth Bear este autoarea mai multor romane SF, printre acestea numărându-se trilogia Jenny Casey – *Hammered*, *Scardown* şi *Worldwired* – care i-a adus Premiul Locus pentru cel mai bun debut, *Undertown* şi *Carnivaly* selectat ca finalist pentru Premiul Philip K. Dick. Este de asemenea autoarea seriei fantasy *Promethean Age* şi a romanului *A Companion to Wolves*, scris împreună cu Sarah Monette. Este o scriitoare prolifică de povestiri, aproape cincizeci fiindu-i publicate începând din 2003. O mare parte a fost reunită în volumul *The Chains That You Refuse*, iar o privire aruncată pe site-ul ei, www.elizabethbear.com, dezvăluie o serie de alte povestiri – precum şi un număr de romane – care vor fi lansate în viitorul apropiat.

Apărută mai întâi în revista online *SCIFICTION, şi adânca mare albastră* este abordarea unei poveşti postapocaliptice despre mesageri, care aminteşte de *Drumul Iadului*[8], romanul lui Roger Zelazny – fără a deriva din acesta. Fascinaţia sa faţă de locurile abandonate, precum şi faptul că a trăit ani de zile în Las Vegas – „Oraşul Nuclear al Americii" – au îndemnat-o să scrie această povestire. Autoarea afirmă că s-a documentat învăţând cum să se deplaseze în siguranţă printr-o zonă radioactivă, ceea ce i-ar putea prinde bine dacă s-ar petrece vreodată evenimentele care au pregătit terenul pentru întâmplările istorisite.

---

[8] Ed. Teora, 1994 (n. red.).